

Denise Boyer va rebre el premi Lluï de mans de Josep-Lluís Carod-Rovira ■ FRANCESC MELCION

Denise Boyer, catedràtica d'estudis catalans de París-Sorbona, rep el 19è Premi Internacional Ramon Llull

Premi a una actitud

Lluís Llorc
BARCELONA

Denise Boyer és catedràtica d'estudis catalans de la Universitat de París-Sorbona des del 2003 i, fins fa uns mesos, dirigia el Centre d'Estudis Catalans. La seva extensa tasca acadèmica l'ha fet mereixedora del 19è Premi Internacional Ramon Llull.

Es la primera dona que rep el guardó des que es va reinstaurar, el 2004, i la tercera des que es va atorgar per primer cop, i el va rebre el també francès Pierre Vilar. El guardó, convocat anualment per l'Institut Ramon Llull (IRL) i la Fundació Congrés de Cultura Catalana, està dotat amb 10.000 euros.

L'objectiu del premi és distingir la tasca individual d'una persona estrangera a favor del reconeixement de la realitat històrica i cultural catalana o bé l'aportació teòrica o pràctica d'una persona que hagi contribuït al coneixement o defensa d'una cultura sense Estat. I així ho va constatar el lingüista Antoni Badia i Margarit, en l'acurada i emotiva glossa sobre Boyer que va oferir ahir al Palau de la Generalitat en un acte presidit pel vicepresident del

govern, Josep-Lluís Carod-Rovira, i el director de l'IRL, Josep Bargalló.

L'erudició de Badia i Margarit va estar salpebrada d'humor, com quan es va disculpar perquè "després de tants anys de donar classes sense megafonia vaig agafar una afonia que no fa goig de sentir". El lingüista va ocupar, i estrenar,

Una anècdota reveladora i dades de pes

"Les primeres paraules que vaig aprendre en català van ser *pau i por*. En una manifestació sota el lema *25 anys de pau* [gràcies a Franco], jo vaig llegir *pau* a la francesa, *po* [que sona com *por*], amb l'èxit que podeu suposar", va explicar Boyer en el seu discurs. Per la seva banda, Carod-Rovira, a més de lloar la tasca acadèmica de Boyer i de declarar que sobretot "és un premi a una actitud", va aprofitar per reivindicar que el català es respecti a Europa per dret propi, amb dades com ara que està en el 14è lloc d'ús al Google i el 8è pel que fa a blogs, o que el maltès només el parlen 300.000 persones, menys que a Sabadell i Terrassa juntes.

la càtedra de català a la Sorbona els cursos 1974-75 i 1975-76. Entre classes, va conèixer Boyer, autora d'una tesi doctoral de 876 pàgines sobre Espriu.

Denise Boyer va explicar, en un català impecable en tots els sentits, que va descobrir Catalunya "fa 45 anys, quan aquest edifici [el Palau de la Generalitat] es deia Diputació i era d'acòcs lliure; vaig passar hores llegint al Pati dels Tarongers". No va ser una catalanització fàcil per culpa "d'una educació primària i secundària jacobinistes".

Un amic li va comentar: "Ja em costa entendre el nacionalisme *normal*, però encara més sentir com a propi el nacionalisme d'altri, com fas tu". I és que Boyer declara que des que va aprendre català de manera "gairebé clandestina", no pot "imaginar una vida professional i humana en què no estrenyi els llaços amb Catalunya". Entre els molts amics que ha fet a Barcelona després de tants anys de visites gairebé mensuals, hi ha noms (alguns presents a la sala) com ara Carles Duarte, Carme Arnau, Joan Triadú, Narcís Comadira, Josep M. Benet i Jornet i, naturalment, Antoni Badia i Margarit, entre d'altres. ■

Boyer: «El que he fet per Catalunya és poc en comparació del que li dec»

La catedràtica de la Sorbona va rebre ahir el premi internacional Ramon Lull

X. GAILLARD / Barcelona

● Una emocionada Denise Boyer va recollir ahir, de les mans del vicepresident del govern, Josep-Lluís Carod-Rovira, el dinovè premi interna-

cional Ramon Lull, que s'atorga a una persona estrangera per la seva tasca de promoció de la cultura catalana. En l'acte, celebrat al Palau de la Generalitat, Boyer va recordar la

relació personal que ha mantingut amb Catalunya, nació que ha estudiat com a catedràtica d'estudis catalans a la Sorbona. És la tercera dona que rep aquest guardó.

La trajectòria vital i professional de Boyer està molt lligada a la cultura catalana. Ni la seva educació jacobina ni tampoc els seus estudis d'hispaniques la van predisposar a saber d'una nació com Catalunya: va ser arran de la seva visita a Barcelona, l'any 1964, que va descobrir una ciutat focus de resistència contra el franquisme. Boyer, de sang bretona, va entendre ràpidament la situació catalana.

A aquest primer impacte el va seguir un desig per integrar-se i saber. El seu aprenentatge «paral·lel, gairebé clandestí», la va portar a la *Història de Catalunya* de Ferran Soldevila, les antologies poètiques de Triadú, i l'obra lírica d'Espriu, versionada pels músics de la Nova Cançó. Van deixar-la marcada els actes del parisenc Casal de Catalunya d'Ambrosi Carrión, entre els quals, la celebració de Cap d'Any de 1968 amb la presència de Josep Tarradellas, president de la Generalitat d'aleshores. La seva relació amb el doctor Antoni Badia, present a la sala, va accelerar el seu procés de catalanització. Seria la poesia espriuana la base de la seva tesi doctoral, el 1994. Els darrers anys, com a directora del Centre d'Estudis Catalans de la Sorbona, ha treballat, segons diu, en allò que més la podria motivar: la difusió de la cultura catalana.

Carod Rovira va ressaltar que «més que una carrera, un bagatge, un treball, estem premiant una actitud». El vicepresident

Carod-Rovira i Boyer ahir, al pati dels Tarongers / O. DURAN

va aprofitar per recordar la primera persona guanyadora del premi, el francès Pierre Vilar, així com per reivindicar la presència internacional de Catalunya, «un país potser més petit que altres, però amb ambicions grans».

Josep Bargalló, director

de l'Institut Ramon Lull i president del jurat del premi, va ressaltar els fruits que ha donat la dedicació de Boyer, particularment la presència del català com a llengua invitada en la fira Expolangues i en el Mercat de la Poesia parisencs de l'any vinent.